

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Lumina, cælestesque consolationes, quas orando percipiebat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

arridentis hilaritate. Hancque iconem, Ioanne mortuo, cum Collega quidam, sacri instar spolij, vindicasset, etiamnum religiosè adornatam, pro sacris Reliquijs apud se magno pietatis sensu veneratur.

Audito finitæ meditationis signo, statim in pedes se erigebat, breuiterque expenso orationis peractæ cursu, accedens ad mensulam, notabat strictim & commentationis progressum, & proposita facienda, & faciendorum incitamenta: quæ constans diligentia tantum nobis saluberrimarum scriptionum thesaurum morti eius superstitem conseruauit.

*Lumina,
caelestisq;
consolatio-
nes.*

Iam verò illustrat' multa lumina, sublimisq; mysteriorum sensus, abditasque caelestium rerum cognitiones oratio obtinebat.

Tam liquidis diuinarum consolationum voluptatibus pascebatur, vt planè quiuis intelligeret, diuini eum sinus foueri delicijs, & caelestibus Angelorum Reginae vberibus recreari. Enimuerò subinde eo habitu apparebat, vt Deo plenus esse non obscure videretur.

Et quidem octonis ante mortem mensibus, quodam Sabbatino die (is erat xv. Kal. Ian. anni M. DC. XXI.) tam ingens fuit perfundentis se diuinæ vbertas dulcedinis, consolationumque caelestium vis, vt eam nec dissimulare diutius (quin postridie mihi diceret) neque

neque præterire posset, quin litteris ita consignaret: *Die Sabbati, 18. Decembris, misit mihi Dominus fluium pacis.* vt mirandum non sit, tot Patres Fratresque, qui eum norant, in odorem diuinorum aromatum (quibus ille inter orandum perfundebatur) cucurrisse, lubentissimeque audiuisse tam suauiter narrantem, quanto cor eius Dominus cælestis torrente dulcedinis inundaret.

Sed ille tot diuinitus cumulatus delicijs, tot à Virgine beatissimâ recreatus voluptatibus, subinde, non exiguâ spiritus siccitate aridus, desolatus, omni que mentis consolatione ac luce nudus destituebatur. Non eâ re tamen aut demittebat animum, aut orandi, siue ad virtutem exercendi constantiam remittebat, sed perseuerabat infractus, mentemque sacris concitabat carminibus, feruentibus Deum interpellans clamoribus: *Redde mihi letitiam salutaris tui. Emitte lucem tuam, & veritatem tuam.* Et certè recordor aduertisse me sæpius, optimum Adolescentem assuefactum continuo diuinorum vberum pastu, lacteque, etiamsi acerbissimum haberet diuturnioris huiusmodi ariditatis desertionisque sensum, (vt summâ eius commiseratione commouerer, quoties suum illum statum dolenter mihi explicabat) in maximis tamen hisce siccitatibus summâ sem-

*Ariditas
spiritus, &
mæror.*